

Podpora z celého srdca

Takže Konfucius povedal,
že on nie je taký
milosrdný ako Yen Hui.
Len preto, že niekedy
nebol milosrdný, vyzeral,
akoby sa vzdal svojho
milosrdenstva,
to znamená, že sa nesprával
k ľuďom milosrdne.
Preto povedal, že Yen Hui
bol milosrdnejší, ako on.
Možno bol Yen Hui
milosrdný od rána do večera
a nevedel,
kedy povedať „nie“ alebo
„nerozumiem“, alebo
„nemôžem to urobiť“.
Rozumiete?
Hovoriť v každej situácii
„áno, áno, áno“
nie je milosrdné
ale trošku hlúpe.
Preto hoci bol
Yen Hui veľmi milosrdný
a veľmi láskyplný,
nemal v povahe črty
neláskyplnosti
a nevedel, kedy sa
svojej lásky vzdať,
aby prejavil skutočnú lásku,
ktorá je ešte väčšia.
Preto sa stal
Konfuciovým žiakom.
Teraz rozumiete,
čo tým myslím.
Nie je to tak,
že by Konfucius nevedel,
ako byť milosrdný, ale on
poznal vyššie milosrdenstvo.
Takto teda hovoríme,
že plne osvietený človek
nie je milosrdný.
Jeho milosrdenstvo,
jeho správanie a spôsob,
akým robí veci, nie je taký,
ako si my, ľudské bytosti
dokážeme predstaviť.
Nie je to v rámci morálky,

láskavosti, spravodlivosti,
spôsobov správania,
intelektu a dobrého mena,
ktoré si dokážeme predstaviť.
On došiel za tieto princípy.
Keď chcel prísť
do tohto rámca,
proste tam šiel
a keď chcel ísť
za tieto princípy,
aby pomohol väčšiemu
počtu ľudí a aby slúžil
vyššiemu ideálu,
išiel za tieto princípy.
On sa voľne pohyboval
medzi týmito hranicami.
Väčšina z nás pozná len
vnútro tohto rámca, ale nevie,
ako z neho vyskočiť,
nevie, ako sa do neho vrátiť,
nevie, ako z neho vyjsť.
Rozumiete, čo myslím?
Sme iní a menej flexibilní.
Viac menej kráčame
po jednosmernej ceste,
vieme z nej vystúpiť,
ale nevieme sa vrátiť,
nerozumieme pojmom
späť a vpred.
Podobne budeme pokračovať
s Tzu Kungom.
Mal výrečnosť a bol dobrý
v debatovaní, ale nevedel,
kedy neargumentovať.
Človek by mal byť
jednoduchou osobou.
V momentoch,
kedy by nemal niečo vedieť,
by mal povedať, že to nevie.
Alebo by nemal
vedieť všetko.
Keď by mal vedieť,
bude vedieť všetko;
keď by nemal vedieť,
nemusí to vedieť.
Ak niečo neviem,
poviem, že to neviem,
pretože nepotrebujem
tú vec vedieť.
Nezomriem len preto,

že to neviem.
Viem to, čo by som
mala vedieť a to,
čo by som mala robiť.
Nestarám sa o to,
čo by som nemala vedieť
a čo by som nemala robiť,
napríklad takto.
V niektorých situáciách,
niečo vieme, ale nevieme to
v rovnakom čase.
Vieme, že je mnoho
takých ľudí,
ktorí majú odpovede
na všetky otázky.
On neustále rozpráva
a ľudia ho nedokážu poraziť.
Niekedy sú
ľudia unavení
a nechcú sa s ním hádať.
To ale neznamená,
že on vie všetko.
Je príliš zvedavý
a rád veľmi oslňuje iných.
Chce vedieť všetko
a chce všetkému rozumieť.
Je to niekedy veľmi únavné
a veľmi vyčerpávajúce.
Ak ste takíto,
nedokážete sa zo slušnosti
stiahnuť
a niekedy nie ste schopní
byť obyčajným
jednoduchým dieťaťom.
Keď ste ako dieťa,
rozprávate a nestaráte sa o to,
ko vás porazí.
Dnes si čítame tento príbeh
a vieme, že Konfucius
povedal, že niekedy
by sme sa mali zakoktať.
Konfucius tým myslel to,
že Tzu Kung bol výrečný
a dobrý v debatovaní
ale nevedel, kedy sa má
zakoktať. Rozumiete?
Takže, aký význam má
zakoktanie?
To neznamená,
že nie sme výreční

ale nepotrebujeme
zakaždým vyhrať
a nepotrebujeme
byť zakaždým úžasný.
Ten, kto je neustále úžasný,
sa stane pre iných príliš
neznesiteľným.
Nedokáže sám seba vystáť.
Ak niekto nevie,
kedy sa zakoktať,
nie je na to zvyknutý
a vždy vyhráva,
v prípade, že prehrá,
môže spáchať samovraždu,
pretože na to nie je zvyknutý
a nedokáže to zniesť.
Byť takýmto človekom
je príliš neflexibilné.
Takže v tomto svete
nemôžete byť príliš perfektní.
Nebyť príliš perfektný
je už dosť perfektné.
Myslím tým,
že by sme mali vedieť,
kedy je vhodná chvíľa,
kedy urobiť určité veci,
kedy argumentovať,
kedy neargumentovať
a byť hluchým a nemým.
Toto nám nevaďí.
Takýmto spôsobom môžete
byť uvoľnení a pokojní.
Ak chcete zo seba urobiť
dobrého človeka
s dobrou povest'ou
po celý čas
a argumentovať na všetko,
čo niekto povie,
ste príliš nudní,
príliš priami, nedokonalí
a vôbec nie zábavní.
Ak chcete byť
po celý čas rovnakí,
nie je to zábava.
Konfucius tiež povedal,
že ďalší človek,
Yu, mal na mysli Tzu Lu,
bol veľmi statočný
ale nevedel,
kedy by mal byť slabý

a niečoho sa obávať.
Niekedy by sme mali byť
slabí a báť sa.
Rozumiete, ako to myslím?
Skutočne by sme
mali byť takíto.
Nemali by sme sa
tak ľahko rozčúliť,
keď robíme nejaké veci.
Nemôžeme súdiť hrdinu
podľa výsledku jeho skutkov.
Preto v minulosti
i v súčasnosti
Číňania boli takíto.
Tí, ktorí cvičia kung fu
i učiteľia kung fu
vždy ľuďom hovoria,
aby neukazovali
svoje kung fu náhodne.
Mali by sme veci tolerovať,
až kým už sa viac tolerovať
nedajú. Môžeme zaútočiť
len kvôli vlastnej ochrane.
Nemôžeme náhodne
vyzývať ľudí, aby bojovali.
Ak nás vyzývajú iní,
nemôžeme sa na nich
náhodne vyrútiť a ukazovať
svoje kung fu. Áno?
Takže to nie je tak,
že nemáme odvalu,
nie je to tak,
že nevieme kung fu.
Ak to dokážeme strpieť,
to je skutočné kung fu.
Je dobré ľudí nebiť.
Samozrejme,
keď to urobiť musíme,
urobíme to.
To ale neznamená,
že by sme to mali
kedykoľvek ukazovať
a dať ľuďom najavo,
že sa nebojíme nikoho,
že vieme kung fu,
že máme talent, silu, atď.
Rozumiete, ako to myslím?
Takže v tomto svete
by Majstri mali učiť tiež to,
ako byť prirodzený a robiť

veci primerane, skromne,
ako Šákjamuni Budha.
Mal mnoho
magických schopností.
Keď s Ním ľudia
chceli súťažiť, odmietol.
Ježiš Kristus mal tiež
mnoho magických síl,
o tom sme počuli.
Keď Ho ukrižovali,
vedel, že to je jeho osud
a že by mal takto trpieť,
aby zachránil ľudí.
Takže ich nechal, aby ho
pribili na kríž.
Nie je to tak,
že by nemohol utiecť.
mohol utiecť
a to už ani nehovoríme
o jeho magických silách.
Pretože On mal
mnoho žiakov
a vedel už dopredu,
že Jeho čas nadchádza.
Nebolo to tak,
že by to nevedel.
Keby sa rozbehol do davu,
kto by ho našiel?
V tom čase neboli napríklad
žiadne identifikačné karty,
žiadne pasy,
žiadne problémy s vízami
a nebol napríklad problém
utiecť z krajiny.
Šákjamuni Budha
mohol tiež ľudí
premôcť svojimi
magickými silami
ale neurobil to.
Rozumiete, čo tým myslím?
Mali by sme byť odvážni
a mali by sme mať odvalu,
ale nemali by sme ju
používať náhodne.
Nie je to tak, že by sme to
chceli dať ľuďom najavo
ale mali by sme ju používať
v takýchto situáciách.
Nemali by sme ľudí zabiť,
ale môžeme ich vystrašiť.

Nedovoľme im zabiť nás,
pretože ak by to urobili,
mali by zlú karmu
a my by sme stratili
svoj vzácny život.
To by nebolo dobré.
To teda znamená skutočná
statočnosť a múdrosť.
Nemali by sme dovoliť,
aby po nás
kedykoľvek šliapali.
Ak dovolíme iným,
aby po nás šliapali,
môžu si na to zvyknúť
a to pre nich
nie je dobré. Áno?
Pokračujme teraz
s Tzu Chang, alebo aj Shi.
Konfucius povedal,
že Shi bol veľmi
rezervovaný a dôstojný
ale nevedel, kedy sa spojiť
a zamiešať s ľuďmi. Prečo?
Nemal by byť praktikujúci
dôstojný a prejavovať
po celý čas pokoj?
Prečo Konfucius povedal,
že by sa človek mal aj
zamiešať s ľuďmi?
Nestratíme potom
svoju dôstojnosť,
ak sa zamiešame s ľuďmi?
Ak by sme boli ako ostatní,
ako by nás rešpektovali?
Bude toto výsledkom?
I keby to bolo tak, no a čo?
Nie je to tak?
Pocity ľudí, kamaráti,
blízki priatelia sú dôležitejší
než je naša dôstojnosť.
Takže ak máme svoju
dôstojnosť, tak ju máme.
Ak nie, tak nie, čo iné ešte
môže byť správne?
V skutočnosti nezáleží
na tom, či máme dôstojnosť
alebo nie.
Pokiaľ máme vnútornú silu
a vnútornú stabilitu,
ľudia nás budú mať radi

a rešpektovať nás,
nezáleží na tom, čím sme,
nezáleží na tom,
či sa medzi nich zamiešame
alebo sedíme sami
na veľkom pódiu. Áno?
Ak často sedíme
na veľkom vysokom pódiu
a izolujeme sami seba
od ostatných,
predstierame dôstojnosť
a pokojný zjav,
prvý, komu tým ublížime,
sme my sami,
pretože sme izolovaní
a potom viac nebudeme
mať priateľov.
Stretla som
všemožných ľudí,
ktorí boli takíto.
Uzavreli sami seba
do klietky.
Nikto nemohol prísť blízko.
Oni by nezniesli
byť blízko k ostatným.
Žijú svoje životy
takýmto spôsobom.
Takýmto spôsobom
stále žijú svoje životy
iba ťažšie.
Nevedia,
ako žiť svoje životy.
Nielenže to hovoril
Konfucius,
tiež som vám často hovorila,
že naši praktikujúci by proste
mali byť prirodzení.
Byť prirodzený
je veľmi dobré.
Mali by ste kráčať
svojou cestou prirodzene.
Takže tu nám
Konfucius pripomína,
že je dobré robiť veci
normálne
a nie neprimerane.
Príliš dobré nie je dobré,
samozrejme, že príliš zlé
tiež nie je dobré.
Možno potrebujeme

nájsť strednú cestu.
Kráčať po strede je také.
Toto je teda vyvážená
filozofia od Konfucia.
Nie je to tak?
“Zhong” znamená
uprostred.
„Yong“ znamená
umiernenosť.
Budhizmus tiež zmieňuje
kráčať strednou cestou, však?
Nemôžeme byť príliš
prehnaní alebo extrémni
v žiadnom ohľade.
Preto ľudia, ktorí
nepraktikujú duchovne,
nerozumejú nášmu duchu
strednej cesty,
nerozumejú nášmu postoju
strednej cesty.
Potom si myslia,
že by mali zabiť
kohokoľvek neznášajú.
Je ľahké ich zabiť.
Čo je ale ťažké,
je ovplyvniť ich.
Vtedy je tá zmena trvalá.
Zabitie nie je trvalé.
Ak zabijete muža,
jeho žena a dieťa
zabijú vás.
Čo je dobré na takomto
neprestávajúcom zabíjaní
po mnoho životov?
Výsledkom bude len
viac a viac nenávisť a vojen
a potom bude do toho
zapojených
viac a viac ľudí.
Takže to, o čom hovoril
Konfucius, je „zlatý stred“
a kráčanie po strednej ceste.
Presne ako v cirkuse,
artista kráčajúci po lane.
Nemôže stále kráčať
iba po strede.
Niekedy sa potrebuje trochu
odkloniť doprava
a niekedy doľava.
Nie je to tak?

Aby sa dostal trochu mimo rovnováhu, však? Podobne, keď jazdíme na bicykli, niekedy sa potrebujeme trochu nahnúť doprava a niekedy trochu doľava. Všetci musíme jazdiť autami. Šoférovanie je tomu tiež podobné, však? Nemôžeme proste ísť priamo. Niekedy potrebujeme zatočiť trochu doľava a trochu doprava, aby naše auto zostalo v strede. Je zo zvláštne. Vedenie našich životov by tiež malo byť také. Či už duchovne praktikujeme alebo nie, mali by sme sa správať takto. Nemôžeme byť príliš vľavo ani príliš vpravo, nemôžeme ísť do extrémov, nemôžeme byť ničím príliš znechutení alebo niečo príliš neznášať. Ani jedna strana nie je pre nás dobrá, pretože tam zväzujú našu náklonnosť a stav mysle, veľmi prudko, veľmi silno, veľmi intenzívne. Ak sa k tomu pripútame, nebudeme mať možnosť dostať sa z toho alebo robiť niečo iné. Nebudeme slobodní, rozumiete? Presne ako železná reťaz, môže nás pripútať k jednému miestu a potom môžeme kráčať len dookola a nemôžeme sa veľmi vzdialiť. Takže spôsob, akým robíme veci a naše právanie by malo byť

tolerantné a taktné. Mali by sme veci robiť podľa situácie. Nemôžeme byť príliš nepružní. Či sa stanete Budhom alebo nie, to závisí na vašej vnútornej túžbe a vnútornom želaní. Keď náš Majster chce vstať a prevziať kontrolu, nikto iný mu nedokáže skrížiť cestu, nikto iný ho nedokáže prehovoriť a zviest' ho, aby niečo urobil. Použitie sily na iného človeka je dokonca horšie, pretože má vo svojom vnútri Budhu. Aký druh sily môžete použiť, aby ste zabránili Budhovi hrať sa? Ak chce konať hlúpo, bude jesť mäso, piť a robiť špinavé veci. Ak nechce konať hlúpo, bude chcieť osvietenie, vstane a ujme sa vedenia a bude Majstrom. Toto všetko je jeho osobná záležitosť a jeho vlastný motív. Nemôžeme s tým nič urobiť, pretože ako môžeme ovládnuť Budhu a naučiť ho, čo robiť? Ten človek bude vo vnútri stále vzdorovať. Ak sa nechce vrátiť, bude sa ďalej hrať. Nemôžeme ho prehovárať, pretože on pozná sám seba. On to robí úmyselne. Ako by to Budha mohol nevedieť? Presne ako prezident alebo kráľ, vo vlastnom paláci má okolo seba

služobníctvo, má zlaté čaše, nefritové paličky, koberec - na všetkom je zlato, perly a klenoty. No niekedy to nechce a ide sa hrať von, tak ako išiel Qianlong von a jedol tofu na okraji cesty. Niekedy po ňom iní šliapali. Napríklad lupiči ukradli jeho peniaze a zlodej vzal jeho pečať a stali sa mu všetky možné nepríjemné veci. Nemohol sa tam postaviť a vyhlásiť: „Ja som cisár. Ja som cisár. Nemôžeš to urobiť. Uvrhnem ťa do väzenia.“ Nepovedal to, pretože sa chcel poprechádzať v anonymite. Nemohol ukázať svoju skutočnú identitu, nechcel to urobiť, nie preto, že by o nej nevedel. Takže to robil zámerne. Preto zlí ľudia vonku, ktorí sú tiež Budhovia, robia špinavé veci zámerne. Rozumiete? Páči sa im robiť nesprávne veci. Ale keď nadíde ich čas, obrátia sa a zmenia svoj názor. Ak sa niekto nechce obrátiť a zmeniť názor, jeho utrpenie bude jeho vlastným dielom. Presne ako cisár Qianlong, nevrátil sa do svojho paláca, nechcel byť cisárom, nechcel zjaviť svoju skutočnú identitu. Mohol po ňom ktokoľvek šliapať, keď bol vonku, ale to bola jeho vlastná záležitosť.

Ak sa stále nechcel
vrátiť do svojho paláca,
ak stále nechcel byť cisárom,
ak si stále nechcel
užívať svoje
slávne postavenie a život,
bola to jeho vec.
Nemohli by ste ho nútiť.
Dokonca ani iný kráľ
by ho nemohol prinútiť
vrátiť sa späť do paláca.
Rozumiete, čo tým myslím?
Nevrátil sa,
pretože vedel, čo robí.
Takže by ste mali pamätať,
že čokoľvek robíme,
mali by sme byť taktní
a ústretoví.
Mali by sme veci robiť
primerane podľa situácie.
Mali by sme byť zodpovední,
milovať svoje rodiny
a priateľov a byť
dokonca ešte zodpovednejší.
Je to tak?
Byť zodpovedný znamená,
že ak ste žena,
mali by ste vykonávať
svoje zodpovednosti
ako žena,
ak ste manžel,
mali by ste vykonávať
svoje zodpovednosti
ako manžel.
Je dobré, že máme
toto porozumenie
vo vnútri, však?
Nepamätáte sa
na príbeh o dvoch
Zenových Majstroch?
Jeden z nich nikdy nejedol
a druhý, ktorý sa nikdy
neoženil, no mal štyri deti.
Pamätáte sa? Každý deň
niekto priniesol jedlo,
aby sa ten prvý najedol
ale on povedal,
že nikdy nejedol.
Ten druhý mal štyri deti
a ženu po svojom boku

ale hovoril, že nevie,
čo je to za dievča.
Rozumiete tomu zmyslu?
Dôležitá vec nie je správanie
ale vnútorné porozumenie.
Nehovorte, že to povedala
Majsterka a potom
sa pôjdete hrať
a potom poviete,
že Majsterka povedala,
že nie je dôležité
správanie, ale pochopenie.
Mali by ste rozumieť,
o čom hovorím.
Ak tomu rozumiete dobre,
nebudete lipnúť len k svojmu
správaniu.
Nemôžete povedať
„Rozumel som tomu
veľmi dobre.
Môžem robiť,
čo sa mi zachce.“
Nemôžete podvádzať
sami seba. Rozumiete?
Vo vnútri viete, či tomu
rozumiete alebo nie.
Nikto iný nemôže posúdiť,
či tomu rozumiete alebo nie.
Takže sa nemusíte obhajovať,
za to, čo som povedala,
čo ste vy urobili
a aké bolo vaše správanie.
Je to v poriadku, pokiaľ tomu
vo vnútri rozumiete.
Ak nerozumiete,
aj keby ste presvedčili
celý svet,
neboli by ste v poriadku
a aj vy by ste vedeli,
že nie ste v poriadku.
Máme mnoho chutí:
sladkú, kyslú, korenistú
a horkú, ktoré sú všetky
dané Bohom,
pretože potrebujeme
reagovať odlišne
v rôznych smeroch!
Nie je dosť dobré
byť schopný mať
len sladkú chuť.

Nie je to takto výživné.
Presne ako keď jete
každý deň cukor, stačí to?
Je to dosť výživné?
Stále musíte jesť
aj iné jedlo.
Podobne aj v tomto svete
nemôžete byť pripútaní
k určitej vlastnosti
alebo niečomu dobrému
v určitom kúte
vášho ja a myslieť si,
že ste v poriadku.
Ak sa tam zastavíte
a skryjete, aby vás
nikto nevidel,
potom nevyrastiete
a stále budete takíto.